

Rebbe Maharash
Torah Shmuel
ב"ד. חג השבועות, כ"ט -
ויזכר אלקים את כל הדברים

<p>“And Elokim spoke all these words, saying: I am the Lord your God.” It must be understood what is meant by the word “saying” (לאמֶר), for seemingly the word is superfluous.</p>	<p>ויזכר אלקים את כל הדברים האלה לאמר אנכי ה'. אלקייה, ואיך לומר מה שונא אמר “לאמר”, שלכאורה פיבת לאמר היא מיותרת.</p>
<p>Now our sages said in the Yalkut (Parshas Yisro, remez 286): When the Holy One, blessed be He, spoke, each one of Israel would say, “With me the speech is speaking,” as it is said: “I am the Lord your God”—and not “your [plural] God.”</p>	<p>הנה אמרו רצ'ל ביליקוט פ' יתרו רמזו רפ"ו בשנה הקדוש ברוך הוא מדבר קיה כל אחד מישראל אומר עמי הדיבור מדבר שונא אמר אנכי ה' אלקייה ולא נאמר אלקייכם.</p>
<p>That is, since it is written in singular form, it implies that the speech was individualized with each person. And similarly in the Midrash Rabbah (Parshas Yisro, sec. 29): Each person heard the commandments according to their own capacity—young men according to their strength, elders according to theirs, and children according to theirs.</p>	<p>והינו מה שפותח לשון יחיד משמע שגתוון הדיבור עם כל אחד, וכן מצינו ברביה פ' כ"ט על פטוק ה"ל שלפי כה של כל אחד שמעו הדברים — הבהירם לפי כהם והזקנים לפי כהם והצענים לפי כהם.</p>
<p>And one must understand: Why is it that throughout the entire Torah it is written “I am the Lord your (plural) God,” whereas in the Ten Commandments it says “your (singular) God”?</p>	<p>ואיך לומר מפני מה הכל תורה נאמר אני ה' אלקייכם, ובעצרת הדברים נאמר אלקייה לשון יחיד.</p>
<p>Behold, it is written (Tehillim 68:18): “The chariots of Elokim are myriads, thousands upon thousands; the Lord is among them, as in Sinai in holiness.” And our sages said in the Yalkut (ibid.): The phrase “The Lord is among them” means the name of Hashem is shared among them—Michael, Gavriel, Rafael.</p>	<p>הנה כתוב רכב אלקים רבמים לפני שנין אדני בם סיני בקדש, ואמרו רצ'ל ביליקוט רמז הנה: פירוש אדני בם — ששמו של הקדוש ברוך הוא משקה בהם — מיכאל גבריאל רפאל</p>
<p>And lest one say that this shared name is only with them [the angels]—even when He came to give the Torah, He opened only with this language.</p>	<p>ויש מא תאמר בהם בלבד — אף בשעה שפה למתה תורה לא פתח אלא בלשון הנה.</p>
<p>That is: Through Matan Torah (the Giving of the Torah), Hashem shared His Name with Israel, and called them “Elokim,” as it is said: “Elokim, your (singular) God, I am.”</p>	<p>והינו שלידי מfan תורה קשחת שמו של הקב"ה בישראל וקראו “אלקים”, שונא אמר “אלקים אלקייך אנכי”.</p>
<p>And through the declaration “I am the Lord your (singular) God,” He unified His Name within each individual, to the point that He called them “Elokim.”</p>	<p>ועלידי מfan תורה שמאמר “אנכי ה' אלקייה בלשון יחיד שיתף שמו בכל אחד עד שקראו “אלקים”.</p>

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
ב"ד. חג השבועות, כ"ט
וידבר אלקים את כל הדברים

<p>Just as an angel can call himself by the Name of Hashem, as it is written: "By Myself I have sworn—says the Lord," and it is written: "And she called the name of the Lord who spoke to her," even though it was an angel.</p>	<p>וכמו שהמלך יכול לקרוא עצמו בשם ה' כמו שכתוב "ב' נשבעתי נאם ה'", וכתווב "וთקרא שם ה' הדבר אליך", אף על פי שהנה מלאך</p>
<p>For the Name "Kel" is shared with them [the angels], and they do not possess independent existence at all in the face of the Divine vitality that rests within them.</p>	<p>והינו מפני שם "אל" משך ביהם, והם אינם תופסים מקום כלל לפניו חיות אלקיות השורה בתוכם.</p>
<p>See more of this in Torah Or, Parshas Ki Sisa, in the discourse that begins "His left hand is under my head."</p>	<p>ראה מזה בטורה אור פ' תשא ב"ה שמאלנו פהה לראש.</p>
<p>And the main point is the aspect of the Name, which is the vitality of the thing itself. As it is discussed at length in the three discourses beginning "This is the statute," "An unblemished lamb," and "And this is the law of the peace offering," about the meaning of "And the man called names," which was the wondrous wisdom of Adam HaRishon.</p>	<p>ובעיקר הוא בהינתן השם שהוא היה של אותו דבר כמו שנזכר באורך בגין זרושים שעלה-פי "זאת حقת", וב"ה "שה פמים", וב"ה "זאת תורה זבח השלמים", מענין "ויקרא קדום שמות", שזאת קורתה חכמה נפלאה באדם הראשון.</p>
<p>Thus, the partnership of His Name with them is the essence, and it overcomes the angel's body, for it is composed only of the two elements of fire and wind, as it is written: "He makes His angels into spirits, His servants into flaming fire."</p>	<p>ונמצא כי השותפות שבסתתיה שמו בhem הוא הערך והוא גובר על גופו המלך, שנרי הוא רק משמי יסודות אש ורוח, כמו שכתוב "עשה מלאכיו רוחות משרתיו אש לכת".</p>
<p>Therefore, the angel at the time of his mission is completely transformed in essence to be utterly nullified in order to fulfill the will of the One who sent him. Thus, he is called "plant growth," as is explained in the aforementioned discourses regarding "causes grass to sprout," and regarding "herbs and vegetation."</p>	<p>ולכו מלך בעת השליחות שאו נשנה מהותו לغمרי להיות ביטל במקלית לעשות רצון המשליך — שלכה נקרא "צומח", כמו שנזכר בקדושים ה"ל בענין "מצמיח חצר", ובענין "דשא ועשב".</p>
<p>Therefore, the angel can say of himself: "By Myself I have sworn—says the Lord."</p>	<p>על פן יכול המלך לומר על עצמו "ב' נשבעתי נאם ה'".</p>
<p>And in the manner of what is explained elsewhere regarding the difference between creatures of the sea and creatures of the land: that the land creatures—although they receive their vitality from the earth, as it is written, "The earth, from it comes forth bread"—nevertheless, they are separate from the earth, for it is possible for land creatures to swim in the sea or be in the air, and they are not compelled to remain on the earth specifically.</p>	<p>ועל דרך מה שנכתבear במקום אחר בענין הפרש שבין ברואים שבין לבראים שביבשה — שבראים שביבשה הגם שהם מקבלים חייהם מן הארץ כמו שכחוב הארץ ממנה יוצא להם, מכל מקום קרי הארץ נפרדים מן הארץ שנרי ביכולת הנבראים לשוט בהם או להיות באוויר ואני מכרח כלל לקיים על פניו הארץ. דוקא</p>

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
ב"ס"ד. חג הַשְׁבוּעָה, כ"ט - Shavous
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֵת כֵּל הַדָּבָרִים

<p>Not so with the sea creatures, for since they receive their vitality from the sea, they are absorbed in the waters of the sea; and like fish in the sea, the moment they separate from the water, they die, for it is impossible to live without the water.</p>	<p>מה שאין כן ברכיכות שביבים, לאחר שהם ממקבלים חיים מן הים – הרי הם מבלעים במי הים, ובמו דגים שביבים – מכך שפוחשין מן המים הם מותים, שאין אפשר לחיות בלא המים.</p>
<p>And similarly, this can be understood regarding the angels who are called “fish of the sea,” meaning this is a borrowed term: just like the fish in the sea are constantly submerged in the water of the sea, so too are these angels in a state of constant nullification.</p>	<p>ועל דרך זה יובנו בענין המלאכים שנקרו או בשם נמי ימा – פירושו שזיהו שם הפלשא, שכמו הדגים שביבים הם מבלעים תמיד במי הים – כך המלאכים אלו הם בבחינת הפטול תמיד.</p>
<p>And therefore, they are able to say upon themselves the Name of Havayah, as it is written: “By Myself I have sworn,” for they are utterly nullified relative to His Name, which is joined with them. For the Name is their vitality, and they are in a constant state of nullification, and they call themselves by the Name of Hashem, etc.</p>	<p>ולכן יכולים לומר על עצם שם הו', כמו שכתוב ב' נשבעת – כי הוא ביטל בתקלה לגבי שמו יתברך שמאשפר בו, שהשם זהו חיותו והרי הוא ביטל תמיד נקורה עצמו בשם ה' כו'.</p>
<p>And similarly, the souls before they become clothed in a body—it is written regarding them as well: “By the life of the Lord before whom I stood,” in the manner of “and He established them forever,” which is stated about angels.</p>	<p>וכמו כן הנשמות קום התלבשותם בגוף כתוב בהם גם כן “חי ה' אשר עמדתי לפניו”, על דרך “ונעמדו לעד שנאמר במלכים</p>
<p>However, the souls that descended to be clothed in a body and in the animal soul—this is like the aspect of “land,” like land creatures, that even though they receive vitality from the land, nevertheless they are separate from the land, etc.</p>	<p>אבל הנשמות שירדו להتلبس בגוף ורבנפש הבהמה – זה כמו בcheinת הארץ, שברואים שביבשה – שהগם שמקבלים חיים מארץ – מבל מקום הם נפרדים מארץ כו'.</p>
<p>But through the Torah, with which [Hashem] said “I am the Lord your God,” His Divinity shone upon each one of Israel, such that His Name was joined within Israel.</p>	<p>אבל על ידי התורה שאמר “אנכי ה' אלקיך” – היאר אלקיות בכל אחד מישראל – שנשתחף שמו יתברך בישראל.</p>
<p>And therefore, [Israel is] called “Yisrael,” which is composed of two words: “Yashar-Kel” (“direct to God”)—and this is like [the names] Michael and Gavriel, in which the Name Kel is shared. So too in Yisrael, the Name Kel is shared.</p>	<p>ולכן נקרא ישראל – שזהו מרכיב משני תיבות: “ישר אל”, והינו כמו מיכאל וגבריאל שנשתחף בהם שם אל... אל”, כך גם בישראל משתחף שם “אל</p>
<p>And through this shared Name, there is also nullification within them, in the manner of the fish of the sea.</p>	<p>ועל ידי שתורף זה נעשנה בהם גם כן הפטול על דרך זגים שביבים</p>

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
ב"ד. חג השבועות, כ"ט -
וידבר אלקים את כל הדברים

And as our sages said in Berachos 61b regarding Rabbi Akiva, who gathered assemblies—and Pappus ben Yehudah said to him: “Are you not afraid?” etc. He [Rabbi Akiva] said to him: “I will give you a parable: to a fox that was walking alongside a river and saw fish gathering in groups. He asked them: Why are you gathering? They replied: Because of the nets of men who want to catch us. He said: Do you wish to come up to the dry land and dwell with me? They replied: Are you the one they call the cleverest of animals? You are not clever but foolish. If in the place of our life we are afraid—how much more so in the place of our death.”

So too [Rabbi Akiva] said: Now that we sit and engage in Torah—which it is written about: “For it is your life and the length of your days”—thus, if we go out and abandon it, how much more so!

It is thus found that Rabbi Akiva likened Torah study and engagement to the fish in the sea, etc., which is like the fish when they are submerged in the waters of the sea.

And this is because through the Giving of the Torah, Hashem’s Name was joined with them, to the extent that they became on the level of sea creatures—that is, the level of “the hidden world,” etc.

And the fact that the souls of Israel became clothed in bodies and in an animal soul—this is an indication that the partnership that was joined within Israel comes from a higher level than that of the angels. For the more one is able to lower himself downward, the higher his source must be—for only then can he lower himself further.

And like the faculty of sight, which is a higher and more subtle power than the faculty of hearing—for our sages said that hearing is not comparable to seeing. Meaning, what one understands through hearing is incomparable to what one understands through seeing.

וכמו שאמרו רצ"ל בברכות ס"א על רבי עקיבא שהקhalfil קהילות, ואמר לו פפוס בון יהודה: אי אתה מתנרא כו? ואמר לו: אמשול לך משל – לשועל שעיה מהלך על גבי הנדר וראה הרגים שמתבקצים קבוצות קבוצות, ושאל להם מפני מה אתם מתבקצים? ואמר לו: זהו מושתות של בני אדם שרצוים ללבבם. אמרו להם: רצונכם שתעלו ליבשה ונדור אני ואתפם? אמרו לו: אתה הוא פקם שבחות? לא פקם אתה אלא טפש אתה – ומה במקום חיותנו אנחנו מתנראים, במקום מיתתנו על אחת פמה וכמה!

כה אמר לו: עכשו שאנחנו יושבין ועוקזין בתורה, שנאמר ביה: “כי היא תיך ואיך ימיך” – כה, אם אנחנו הולכים ומחבילים, על אחת פמה וכמה!

גמ"א כי המשל רבי עקיבא לימוד ועוסק בתורה – שזהו כמו דגים שבבים כו, והינו כמו הרגים בעתם מאכלים בימי הים.

וזהו מפני שעלה-הדי מטה תורה נשטף שם של הקדוש ברוך הוא בם – עד שנעשו במדרגה כמו ברואים שבבים – הינו בcheinת עלמא ואתפסיא כו.

ומה שגשומות ישראל נתלבשו בגופים ובגופש הבהמית, זהו הוראה ששהשיטוף שנשטף בישראל זהו מבחינה אבורה יותר מבעלי חיים, שכל מה שיכל להשfil עצמו למטה יותר, שרשו מבחינה אבורה יותר, שליהו כן יכול להשfil עצמו למטה יותר.

וכמו כתראה שהוא פה גבורה ודק יותר מפה השמיה, שילכו אמרו רצ"ל שאין דומה שמיעה לראה, פירוש שמה שמאן על ידי שמיעה אין בערך. למה שהוא מבין על ידי ראה

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
ב"ד. חג הַשְׁבוּעָה, כ"ט -
וַיֹּדְבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדָּבָרִים

<p>For when he hears something at first, even if he understands it well, nevertheless, afterwards when he sees that very thing, he understands it with much greater force than he did when he only heard it. For the clarity and comprehension of the matter is grasped in his soul with much greater intensity, etc.</p>	<p>שכאשׁר שומע איזה דבר תחלה, הגם שמאכין אותו בטוב — מכל מקום אחר כה כשרואה אותו דבר — מבין אותו דבר בפרט שאת ממה ששמע תחלה, שהנובע מהבנת הדבר הוא מבן בנפשו בפרט שאת כו'.</p>
<p>It is found, then, that the quality of sight is greater than hearing. Nevertheless, sight only grasps physical things, whereas hearing grasps only spiritual things—like sound.</p>	<p>ונמצא כי גודלה מעלת הראיה על השמיעה, ומכל מקום קראיה תופסת דבר גשמי, והשמיעה דבר רוחני. דוקא, כמו הkowski.</p>
<p>And seemingly, the opposite should be true. But this is because sight is a more subtle and spiritual faculty, and therefore it can only lower itself to grasp physical things.</p>	<p>שלא כראיה הינה ראייה להיות בפה דוקא, ובינו מפני שהראיה היא כה יומר דק ורוחני, כמו אין ביכולתו להשபיל אלא בדבר גשמי דוקא.</p>
<p>And like the letters engraved in a precious gemstone: because of the great clarity of the gemstone, the letters cannot be read—only when they are imprinted onto wax or marble, at a distance from the precious stone, can they be read.</p>	<p>וכמו האותיות הנקוקות על האבן טוב — מפני הרבה בהירות האבן טוב — אין יכולם לקרוא את האותיות, רק כשוחטים על השעה — שמתפרקם מן האבן טוב — אז יכולם לקרואם גם בהיותם נקוקים על האבן גם כן.</p>
<p>But when one engraves letters upon a stone that is not so brilliant, then they can be read even while engraved upon the stone itself.</p>	<p>אבל כשוחטים אותם על אבן שאינו מבריק — אז יכולם לקרואם גם בהיותם נקוקים על האבן גם כן.</p>
<p>It is found, then, that something which is not sourced in such a high level can be read even while it is still on its source. But if the source—i.e. the stone upon which it is engraved—shines and sparkles, then it is impossible to read them except when impressed upon marble or wax, which is distanced from the source, etc.</p>	<p>ונמצא כי מה שאינו על מקום גבוק כל כה — יכולם לקרואו גם בעזנו על המקור. אבל אם המקור — הינו האבן אשר נחרק עלייו — הוא מאיר ומבריק — אז כמו שהם — אי אפשר לקרואם אלא כשוחטים על השיש או השעה — שמתפרקם ממקור כו'.</p>
<p>And in this way we may understand that the faculty of sight cannot lower itself to the level of sound, which is spiritual; it can only grasp something physical—like wood and stone—which indicates its essential superiority.</p>	<p>ועל דרך זה יובן שפה קראיה אין יכול להשபיל עצמה בבחינת הkowski שהוא רוחני, אלא לתפס דבר גשמי. דוקא — עץ ואבן — שזה מורה על עצם מעלהו.</p>
<p>So too, the fact that the souls of Israel became clothed in bodies—this is due to their immense greatness in their root. And the partnership of Hashem's Name within them is also from a higher level than that of the angels.</p>	<p>כמו כן — מה שנשומות ישראלי נחלבו בגופים — זה מצד עצם מעלהם בשרם, והשתורף שנשחתה שמו יתברך בכם — זהו גם כן מבחן גבוקה יותר ממלכים.</p>
<p>And this is [the meaning of] "I am Havayah your God"—that the level of Havayah that is drawn to become "your God," to be united with each individual Jew, derives from "Anochi"—"Mi sheAnochi"—which is the level of Kesser (Crown).</p>	<p>וזה שאמր: "אנכי הו" אלקיך" — שבחינת הו" הנטשכת להיות אלקיך, להשתתף עם כל אחד ואחד מיישראל — הוא מבחן "אנכי מיאנכי", בבחינת כתר.</p>

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
ב"ס"ד. חג השבועות, כ"ט - Shavous
וידבר אלקים את כל הדברים

<p>For in order to descend and be joined with souls that are clothed in bodies, it must be from the highest level—and this is the level of “Anochi” specifically, the level of Kesser.</p>	<p>כי בשכיב לכווא להשכיף עם הגשות שמלוכות בוגופים – אריך להיות מבחןת האבוקה יותר, וזה. מבחןת “אנכי” דוקא – בבחינת פתר</p>
<p>And therefore we find with Moshe that he said in the portion “And it will be, if you will listen”: “And I will give the rain of your land.” And seemingly, it needs explanation—how could he say that <i>he</i> gives the rain, when this is among the things not entrusted to a messenger?</p>	<p>ולכו מצינו במשה שאמיר בפרקשת “הנה אם שמו עתני – ונתתי מטר ארצכם”, ולכאורה אריך לומר: איך אמר פון – שהוא הנוטן מטר – שזהו מן הקרים שלא נמסרו לשלה, כמו שאמרו רצ'ל: כי מפתחות בדו של הקדוש ברוך הוא שלא נמסרו לידי שליח, ואחד מהם הוא מפתח של גשמי, ואיך אמר על עצמו “ונתתי מטר ארצכם”?</p>
<p>However, the matter is that about Moshe it is written: “For from the water I drew him” (אזרחים מישיתו)—and this refers to the <i>supernal waters</i>, the waters <i>above</i> the heavens.</p>	<p>אבל הענין הוא – במשה כתוב: “כי מן המים מישיתו”, והינו – מבחןת מים עליונים שמעל לשים.</p>
<p>And the expression “Moshe, Moshe”—there is no interruption between them (פסק טמא), which means that Moshe below was as he was in his root above.</p>	<p>ומה שאמיר “משה מטה” – לא פסיק טיעמא – והינו. שמשה למטה היה כמו שהוא בשערו.</p>
<p>And he was utterly nullified to the level of the Name of Hashem that was shared within him—just like the angels who are called “fish of the sea” (נון ים).</p>	<p>והנה בטל בתקלית לבחינת שמו של הקדוש ברוך הוא שהיה משתקף בו – כמו המלאכים שנקרו בו בשם “נון”. נם.</p>
<p>And therefore, just as the angel says about himself “By Myself I have sworn—declares Havayah,”—even though he himself is only a created being—yet because of his intense nullification to the Name of Hashem that is shared with him, he calls himself by the Name of Hashem.</p>	<p>ולכו, כמו שהמלאך אומר על עצמו “כיו ושבתי נא הוי”, שהגם שהוא עצמו נברא, רק מפני עצם בטולו לבחינת שמו של הקדוש ברוך הוא שמשתקף עמו – קורי עצמו בשם הוי.</p>
<p>So too Moshe—because he was constantly in a state of nullification, as it is written: “And we are what (מה),” and he was always in a state of nullification—like the expression in the Sefer Yetzirah: “Ten sefirot without <i>mah</i> (מה)”—without substance.</p>	<p>כך גם משה – על ידי שינה תמיד בבחינת הבטול, כמו שכותב: “ונחנו מה”, שהיה תמיד בבחינת בטול – על דרך מה שכתב בספר יצירה: “עשרה ספירות בלי מה”, בלא מחות.</p>
<p>So too his nullification to Divinity—to the level of His Name that was shared within him—allowed him to say of himself: “And I will give the rain of your land.”</p>	<p>כך היה בטולו לאלקות – הינו לבחינת שמו יתברך שמשתקף בו – לנו היה יכול לומר על עצמו: “ונתתי מטר ארצכם”.</p>
<p>And the intent is to the Name of Hashem that is shared within him, and he himself has no substance at all—only complete nullification—like the angels who are called fish of the sea.</p>	<p>והבונה על שמו יתברך המשתקף בו, והוא עצמו אינו מחות כלל – רק בטל בתקלית – כמו המלאכים שנקרו בו בשם נון ים.</p>

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
ב"ד. חג השבועות, כ"ט - Shavous
וידבר אלקים את כל הדברים

<p>And in this manner it is said: "And they shall multiply like fish in the midst of the land." Meaning: just like the fish of the sea, whose entire vitality is specifically in the sea—because they are absorbed in the waters of the sea, as explained above—so too in service, one should always be in a state of nullification like the angels who are called fish of the sea.</p>	<p>ועל דרכך זה נאמר: "וַיֹּאמֶר לְרָב בְּקָרְבָּהּ אֶרְזָץ", פירוש: שְׁכָמָו הָקִים שְׁבִים שְׁכָל חַיּוֹתָם הָוְאָ בֵּין דָוְקָא, כִּנְ"ל — שְׁאַבְלָעִים בְּמַיִּים — כִּי גַם בְּעַזְבָּה — שִׁיחָא תְּמִיד — בְּבִיחַנְתָּה הַבְּטוּל כְּמוֹ הַפְּלָאָכִים שְׁנָקְרָאוּ "נוֹנוּ יְמָא".</p>
<p>So too "in the midst of the land"—even on earth, which is the revealed world, souls that are clothed in bodies should also attain a level like fish in the sea, etc.</p>	<p>כמו כן "בְּקָרְבָּהּ אֶרְזָץ" — שְׁגָם בְּאָרְצָה, שַׁהְיָא עַלְמָא לְאַתְגְּלִילָה — נְשָׁמוֹת שְׁמַלְוּכָה בְּגַשְׁמִיָּה — יְהִי גַם כֵּן בְּמִזְרָחָה כְּמוֹ ذְּגִים שְׁבִים כֵּן.</p>
<p>And even within the sea itself there are levels, for even in the hidden world (<i>עלמא דאתכסיא</i>) there are distinctions of level.</p>	<p>ובִּיחַנְתָּה זו — בֵּין עַצְמוֹ — הִיא בְּבִיחַנְתָּה אֲבוֹתָה, כִּי גַם בְּעַלְמָא דְאַתְכְּסִיא יְהִי חִילּוּקִי מִזְרָגָות כֵּן.</p>
<p>And this is the meaning of "and they shall multiply like fish"—in connection with the distinction made elsewhere between <i>chesed</i> (kindness) and <i>rav chesed</i> (abundant kindness)—so too here, the distinction between ordinary fish and "they shall multiply like fish," etc.</p>	<p>וַיְשַׁׁלֵּחַ לְוּמֶר שֶׁזֶהוּ מָה שְׁכַתּוּב: "וַיֹּאמֶר לְרָב" — עַל דָּרְךָ הַהְפְּרָשׁ שְׁנָתְבָאָר בְּמָקוֹם אֲחֵר בֵּין "חַסְדָּד" לְ"רָב שָׁׁׁסֶד", כֵּן גַם כֵּן — הַהְפְּרָשׁ בֵּין ذְּגִים סְתִּים לְ"וַיֹּאמֶר לְרָב" כֵּן.</p>
<p>And this means that such a state should be drawn into the souls of Israel—similar to the level of Moshe.</p>	<p>וְהִנֵּנוּ — כִּי זֶהוּ שִׁימְשָׁךְ בְּנֶשֶׁמוֹת יִשְׂרָאֵל — כְּמוֹ מִזְרָגָת מִשְׁהָ.</p>
<p>And the explanation of the matter is to be understood in light of what is explained in the discourse that begins "One time <i>זַיִמְנָא</i> (חַדָּא)," that this is the difference between <i>from below to above</i> (מלמטה) and <i>from above to below</i> (מִלְמָעַלָּם) — and this is what Moshe desired when he wished to enter the Land, so that the service of Israel would be <i>from above to below</i>.</p>	<p>וַיְבִיאוּר הַעֲנָנוּ יְשַׁׁלֵּחַ לְבָאָר עַל דָּרְךָ מָה שְׁנָתְבָאָר בְּדָדָה "זַיִמְנָא חַדָּא" — שֶׁזֶהוּ הַהְפְּרָשׁ בֵּין "מְלֻמָּה לְמַעַלָּה" לְבִיחַנְתָּה "מְלֻמָּה לְמַטָּה", וְזֶהוּ מָה שְׁרָצָה מֶשֶׁה לְפָנָיו לְאָרֶץ — כִּדְיַי שְׁתַחְיָה עֲבוֹדָת בְּנֶשֶׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מְלֻמָּה לְמַטָּה.</p>
<p>And see more of this in the discourse beginning "Va'eschanan," etc.</p>	<p>וְרָאָה מִזְהָה בְּדָדָה "זַיִמְנָנוּ" כֵּי</p>
<p>And this is [the meaning of] "A-dnai is among them—[as at] Sinai in holiness" (תַּהֲלִים סֶחָה: הַחַדָּא), meaning: just as "A-dnai is among them" refers to the angels in whom the Name of Hashem is shared, so too—through "Sinai in holiness," that is, through Israel receiving the holiness of Torah and mitzvos at Mount Sinai—His Name was shared with them, and He called them "Elokim," as it is written: "Elokim, your God, I am."</p>	<p>וְזֶהוּ "אָדָנִי בָּם סִינִי בְּקָדְשׁ" — פירוש: שְׁבָמוֹ "אָדָנִי" בָּם" — הִנֵּנוּ בְמַלְאָכִים שְׁמַשְׁתָּר בָּם שְׁמוֹ יְתִבְרָךְ — כֵּן עַל-יְדֵי "סִינִי בְּקָדְשׁ" — הִנֵּנוּ עַל-יְדֵי שְׁקָבָלוּ יִשְׂרָאֵל קְדוּשָׁת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת בְּהָר סִינִי — עַל-יְדֵי זֶה נְשַׁמְתָּר בָּם שְׁמוֹ יְתִבְרָךְ וְקָרָאוּ "אֱלֹקִים", כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: ". אֱלֹקִים אֱלֹקִיךְ אָנֹכִי</p>
<p>And moreover, this revelation in the souls is from a level higher than [what is revealed] in the angels.</p>	<p>וְאַזְרָבָה — גִּילְוִי זֶה שְׁבָנוֹשָׁמוֹת — זֶה מִבִּיחַנְתָּה אֲבוֹתָה יְוָתֵר מִבְּמַלְאָכִים</p>

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
ב"ס"ד. חג הַשְׁבּוּעָה, כ"ט - Shavous
וַיַּדְבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדָּבָרִים

<p>And this is because the souls were clothed in bodies, which necessarily implies that [the revelation] must come from a loftier place—for anything that is higher is capable of lowering itself more.</p>	<p>וְהִנֵּנוּ מִפְנֵי כִּי הַנְּשָׁמוֹת נִתְלַבְּשׂוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת, בְּהִזְמָם מְלוּכָּם בָּגּוֹפִים – בְּהִכְרָה שִׁימְשָׁךְ מִמְּקוּם גָּבוֹהּ יוֹתֵר – כִּי כָל הַגָּבוֹהּ יוֹתֵר – יִכְלֶל לְהַשְׁפֵּיל עַצְמוֹ יוֹתֵר</p>
<p>And a revelation from such a lofty level can only manifest in the lowest realm, just as was explained above in the analogy of the faculty of sight.</p>	<p>וְגִילּוּי מִבְחִינָה גָּבוֹהָה יוֹתֵר – אֵי אָפָּנָה שִׁיחָה אֶלָּא בְּבִחִינָה הַגְּמֻכוֹת בְּיוֹתֵר – כִּנְלָל מְמַשֵּׁל כֵּה קָרְאִיה שְׁגַתְבָּאָר לְעַילָּה.</p>
<p>And this is what is written: “You ride upon Your horses” (חַבּוּק, ט:ט), which refers to the Giving of the Torah. This chariot is likened specifically to <i>horses</i>, because the revelation that occurred at Matan Torah—this sharing of His Name with Israel—is loftier than the sharing of His Name with the angels.</p>	<p>וְזֹהֵוּ מִשְׁפָחוֹבָה: “כִּי תַּרְכֵּב עַל סְוִיכָךְ” – שְׁקָאִי עַל מְפַנֵּן תּוֹרָה – שְׁגַמְשָׁלָה מַרְכָּבָה זוֹ לְסָוסִים דָּוָקָא – לְהִיוֹת כִּי הַגִּילּוּי שְׁהָהָה בְּעֵת מְפַנֵּן תּוֹרָה – שְׁזֹהֵוּ עַנְנִי שְׁשִׁפְרָה שָׁמֹוּ עַם יִשְׂרָאֵל – הִיא הַאֲבָהָה לְמַעַלָּה מִבְחִינָה מִה שְׁגַתְבָּאָר שָׁמֹוּ יִתְבְּרַךְ עַם הַמְּלָאכִים.</p>
<p>Therefore, the chariot at Matan Torah was specifically with <i>horses</i>, which are higher than the <i>cherub-like</i> chariot of angels.</p>	<p>לְכָנוּ – מַרְכָּבָה שְׁהִיְתָה בְּעֵת מְפַנֵּן תּוֹרָה – הִיְתָה שֶׁל סָוסִים דָּוָקָא – שְׁלָמָעָלָה מִבְחִינָת הַמַּרְכָּבָה וְכָרְוֹב כָּל שֶׁל הַמְּלָאכִים כָּיוֹן.</p>
<p>And this is because in order for revelation to extend to Israel—souls that are clothed in physical bodies—it must derive from the highest level. Therefore, it comes through horses specifically.</p>	<p>וְהִנֵּנוּ – כִּי כָּדִי שִׁימְשָׁךְ לְיִשְׂרָאֵל – שְׁהָם נְשָׁמוֹת הַמְּלוּכָּם בָּגּוֹפִים – זֹהֵוּ אָרֵיךְ לְהִיּוֹת גָּמוֹשׁ מִבְחִינָה גָּבוֹהָה בְּיוֹתֵר – לְכָנוּ הִיא עַל-דִּינִי סָוסִים דָּוָקָא.</p>
<p>And we see in the physical world that a horse can carry a person atop a high mountain—and also descend from a high place to a very low place.</p>	<p>וְהִנֵּנוּ – כָּמוֹ שְׁאָנוּ רֹאִים שְׁהָסּוּסִים יִכְלֶל לְהַזְבִּיל אֶת הַאֲדָם עַל גַּבְיוֹ הַר גָּבוֹהּ – וְכָנוּ גָם לְהַזְרִיד מִמְּקוּם גָּבוֹהּ לְמִזְמָקָה נָמֹךְ מְאָד.</p>
<p>So too, the revelation of Matan Torah—“And Hashem descended upon Mount Sinai”—was specifically through horses.</p>	<p>כָּמוֹ כָּנוּ – לְהִיּוֹת הַגִּילּוּי בְּמְפַנֵּן תּוֹרָה – “וַיֵּרֶד הֵי עַל הַר סִינְיָה” – זֹהֵוּ עַל-דִּינִי סָוסִים דָּוָקָא כָּיוֹן.</p>
<p>And this is [the meaning of] “Face to face Hashem spoke with you,” meaning: through the Ten Commandments that Hashem spoke with you, Hashem became <i>with you</i>—that His Name was shared with each and every Jew.</p>	<p>וְזֹהֵוּ “פְּנִים קְפָנִים דָּבֵר הֵי עַמְּכָם” – פְּרִוּשׁ: שְׁעַל-דִּינִי עַשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת שְׁדִבְרֵר הֵי עַמְּכָם – עַל-דִּינִי זֶה נָעֲשָׂה “הֵי עַמְּכָם” – שְׁגַתְבָּאָר שָׁמֹוּ עַם כָּל אָחָד מִיּוֹסְרָאֵל.</p>
<p>And this is [the meaning of] that there is within the service of each and every Jew the Name Havayah: the Yud (י) is the level of wisdom, and the first Heh (ה) is the level of comprehension and understanding.</p>	<p>וְזֹהֵוּ שִׁישָׁ בְּעַכְוֹהָה בְּכָל אָחָד וְאָחָד מִיּוֹסְרָאֵל שֵׁם הוּא, שְׁהִיוֹת הָוָא בְּחִינָת חַכּוֹת, וְהַהִיא הָוָא בְּחִינָת הַשְׁגָה וּבִינָה.</p>

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
ב"ד. חג הַשְׁבוּעָה, כ"ט -
וַיֹּדַבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדָּבָרִים

That is: the Yud is the level of the *point* and the initial “glance” of intellect, and the Heh is the level of comprehension and analytical understanding—meditating on the greatness of the Infinite One, blessed be He, through extended contemplation, to understand one idea from within another.

That is: “from within the thing” refers to *memalei kol almin*—the aspect of “and in His goodness He renews, constantly, each day the work of creation,” meaning that at every moment a new flow extends to give life and renew the worlds *from nothing to something*.

And this is what is written: “Forever, Hashem, Your word stands firm in the heavens” (*תהלים קיט:פט*), which is explained in the *Midrash Tehillim* on that verse (and in *Tanya*, quoting the Baal Shem Tov) that the word of Hashem—the phrase “Let there be a firmament”—constantly stands in the heavens to bring them into being *from nothing into something*.

And if it were to depart for even a moment, it would return to absolute nothingness and void. And similarly all the creative utterances [maamaros] of creation.

And *from within* this aspect—“within the thing”—must come the level of *the thing*, which refers to *soveiv kol almin*, that is, the light of the Infinite One of which it is said: “The heavens and the earth I fill.”

“I”—*Ani*—refers to the Infinite One Himself, His very essence and being. Only that this is in concealment and does not shine in a revealed manner.

However, through prolonged contemplation on the aspect of “within the thing”—i.e. *memalei kol almin*—about which our Sages said: “Just as the soul fills the body, so does the Holy One fill the world,”—this level is felt *as if seen*.

That is: one perceives and feels it clearly, as if seeing his own soul giving him life—even though one does not actually *see* the soul. Nevertheless, this knowledge is so deeply felt it is as if he sees it.

פירוש: שהי"ד הוא בוחינת נקודות וסיקירת השכל, וה"א הוא בוחינת השגה ובינה – להתבונן בגודלה איזסוף ברוך הוא בארכיות ההתבוננות – להבינו דבר מותך דבר.

פירוש: “תזה דבר” הוא בוחנת מלאה כל עולם – הוא בוחנת “ובטוכו מתחדש בכל יום פמ"ד מעשה בראשית” – שבל עת ובכל רגע וממשך המשכה קדשה להחיות. ולמדש הועלמות מאיין ליש

ונזה שאמר הכתוב: “לעוֹלָם ה' דָבָר נָאֵב בְּשָׁמִים” – שפירוש במקרא תהילים על פסוק זה (ובספר התניא בשם בעל שם טוב ז"ל) – שדבר ה' – הוא מאמר י"ה רקיע – עומד פמ"ד בשמים להיוות מאיין ליש

ונאם קיינה מסתלק פרגע – קיינה חוזר לאין ואפס מפש. ועל קדר זה כל המאמרות כו'

ומותך דבר – זה בוחנת מלאה כל עולם – ארייך – להיות בוחנת דבר, הוא בוחנת סובב כל עולם – הינו בוחנת איזסוף שעיל זה נאמר: “את השמים ואות הארץ אני מלא

אני” – הוא בוחנת איזסוף ברוך הוא – עצמותו. ומהותו – רק שזהו בקהלם – שאינו מאייר בגלי

אבל עלייך אריכות ההתבוננות בוחנת “תזה דבר” – הוא בוחנת מלאה כל עולם – שעיל זה אמרו ר'יל: “מה הנטה אמלאת את כל הגוף – כי הקדוש ברוך הוא מלא את כל העולם” – שבחינה זו מרגשת כאלו רואה

ונינו: שבמו שמשיג ומרגיש היבט כאלו רואה את נפשו מהיה אותו – אף שאינו רואה את נפשו – אבל מקום הרי ידיא זה מרגשת כאלו רואה מפש

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
ב"ס"ד. חג הַשְׁבוּעָה, כ"ט - Shavous
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֵת כֵּל הַדָּבָרִים

And similarly the level of <i>memalei kol almin</i> is also seen and felt.	ונלך דרכָּה – בְּחִנַּת מַמְלָא כֵּל עַלְמִין גַּם כֵּן גַּרְאָה ונִגְרָשׁ.
And thus, there must be some <i>life-force</i> in any given thing—something that enlivens the world, for the world is like a great body, and Hashem enlivens the world like a soul enlivens a body.	ונִנְוֹ – שְׁעַל-כֵּן אֲרִיךָ שִׁי-הָא חִיּוֹת אֵיזָה דָּבָר מֵה – מֵה שְׁמַחְתָּה אֵת הַעוֹלָם – שְׁהַעֲוֹלָם הַוָּא כֵּמוֹ גּוֹף גָּדוֹל – וְהַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מְחִיאָה אֵת הַעוֹלָם כְּמוֹ נִשְׁמָה שְׁמַחְתָּה אֵת הַעוֹלָם.
And from the level of “within the thing,” i.e. <i>memalei kol almin</i> , must come the level of “the thing,” which is <i>soveiv kol almin</i> .	וּמִבְּחִנַּת “תוֹךְ דָּבָר” – הַנְּנוּ מַמְלָא כֵּל עַלְמִין – אֲרִיךָ לְהִיּוֹת בְּחִנַּת “דָּבָר” – הַוָּא בְּחִנַּת סּוֹבֵב כֵּל עַלְמִין.
And it may be said that “within the thing” refers to the Ten Utterances (עֲשָׂרָת הַמְּאֹרֶת), which are part of <i>alma d'itgalya</i> (the revealed world).	וַיֹּשֶׁלֶת – כִּי “תוֹךְ דָּבָר” – זֶהוּ עֲנֵנוּ עֲשָׂרָת הַמְּאֹרֶת – שְׁהָם עַלְמָא דָאַתְגָּלְיאָ.
And it must be that the main purpose was for the sake of the Ten Commandments (עֲשָׂרָת הַדְּבָרוֹת), for “ten ten in the pan” (שְׁעָרָה) —meaning that the Ten Utterances are aligned with the Ten Commandments.	וְאַרְיךָ שְׁהָעִירָה הַמְּכֹונָן – הַוָּא בְּשִׁבְיל עֲשָׂרָת הַדְּבָרוֹת – כִּי “עֲשָׂרָה עֲשָׂרָה הַכְּפָר” כָּרִ – שְׁעָשָׂרָה הַמְּאֹרֶת מְכֹנְנִים כְּנֶגֶד עֲשָׂרָת הַדְּבָרוֹת.
And this is the meaning of the teaching: “Hashem made a condition with the works of creation—if Israel accepts My Torah, good; and if not, I will return the world to chaos.”	ונִנְוֹ – כִּי פָנָאי הַתְּנִהָּה הַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עִם מְעָשָׂה בְּרָאָשִׁית: אִם יַקְבִּלוּ יִשְׂרָאֵל תּוֹרָתִי – מָוֶטֶב, וְאִם לֹא – אַחֲזֵיר אֶת הַעוֹלָם לְתוֹהָ.
And this is what our Sages said in <i>Bereishis Rabbah</i> (Parshas Bereishis): “These are the generations of the heavens...”—“These are the names,” “These are the testimonies.” These—through whose merit do they stand? Through the merit of “these are the names of the children of Israel.” And “these”—through whose merit do they stand? Through the merit of “these are the testimonies and the statutes and the laws,” etc.	וְזֶהוּ שְׁאָמְרוּ רַבִּי לְבָרֶךָ ה “אֶלָּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם כָּו” – “אֶלָּה שָׁמוֹת”, “אֶלָּה הַעֲדּוֹת”, “אֶלָּה” – בְּזִכּוֹת מֵי הַם עֲוֹמְדִים? בְּזִכּוֹת “אֶלָּה שָׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל”, ו “אֶלָּה” – בְּזִכּוֹת מֵי הַם עֲוֹמְדִים? בְּזִכּוֹת “אֶלָּה הַעֲדּוֹת וְהַחֲקִים וְהַמְּשֻׁפְטִים” כָּו’
And this is the level of “the word”—which is the level of <i>soveiv kol almin</i> , that through the mitzvos one draws from the level of <i>soveiv kol almin</i> .	וְזֶהוּ בְּחִנַּת “דָּבָר” – הַוָּא בְּחִנַּת סּוֹבֵב כֵּל עַלְמִין – שְׁעַל-זְקִיָּה הַמְּצֹוֹת מִמְשִׁיכִים מִבְּחִנַּת סּוֹבֵב כֵּל עַלְמִין
And this is the level of the Heh (ה) in the soul.	וְזֶהוּ בְּחִנַּת “הָה” שְׁבָנְפָשׁ
And the Vav (ו) is the level of the emotional attributes— <i>middos</i> —the level of <i>love</i> , to love Hashem “for He is your life,” just as one loves the life of his own soul.	וְהַוָּו הַוָּא בְּחִנַּת הַמְּדוֹת – בְּחִנַּת אַהֲבָה – לְאַהֲבָה אֵת – הָהָיָה הַוָּא חִיָּק – שְׁכָמוֹ שְׁאֹהֵב חִיָּי נְפָשׁוֹ

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
ב"ד. חג הַשְׁבוּעָה, כ"ט - שַׁבּוּעָה
וַיַּדְבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדָּבָרִים

<p>So too, when one contemplates and understands that the Infinite One, blessed be He, is the Life of life, as it is written: "With You is the source of life"—that the <i>source</i> of life is with You—then from this he will come to a level of love and yearning to be bound and attached to the Infinite One, blessed be He.</p>	<p>כֹּן גַּם כֵּן כַּאֲשֶׁר יָתַבְנֵנוּ וְכֵן שָׁאוֹר-אַינְדוֹסָפֶר בָּרוּךְ הוּא – הָוּא חַיִּים חַיִּים, כְּמוֹ שְׁבַתּוֹבֶן: "כִּי עַמָּק מַקּוֹר חַיִּים" – שַׁאֲקוֹר חַיִּים הוּא עַמָּק – מֵזָה יָבוֹא לְבִחִינַת אַהֲבָה וּתְשׁוֹקָה לְהַיּוֹת קָשָׁוֶר וּקְבוּק בְּבִחִינַת אָוֹר אַיְנוֹסָפֶר בָּרוּךְ הוּא.</p>
<p>And the final Heh (ה) is the level of <i>fear</i>, as it is written: "With this shall Aharon enter the Sanctuary."</p>	<p>וְהַ"א קָאָחָרָוֹנָה – הִיא בִּחִינַת קִינָאָה, "בְּזֹאת יָבוֹא אָקְרֹן אֶל הַקָּדְשָׁה".</p>
<p>And the cusp of the Yud (קֹצֶן שֶׁל יוֹד) is the level of <i>will</i>, which is above intellect.</p>	<p>וּקֹצֶן שֶׁל יוֹד – הָוּא בִּחִינַת רְצֹן – שְׁלֹמְעָלה מִן הַשְׁכָּל.</p>
<p>And this is the Name Havayah in the soul—that through the fact that "the word of Hashem is with you," thereby the Name of Hashem becomes present in the soul of each and every Jew.</p>	<p>וְזֹהוּ שֵׁם הָוּי שְׁבָנְפֵשׁ – שְׁעַל-יְהִי שֶׁ"ד בָּרַה הֵי עַמְּכָם" – עַל-יְהִי זֶה נָעֹשֶׂה שֵׁם הָיִם בְּנֶפֶשׁ כָּל אֲחֵד וְאֲחֵד מִיָּשָׁרָאֵל.</p>
<p>And in order that the body be a physical substance prepared to receive the form of the soul, the body too contains the <i>form</i> of the Name Havayah.</p>	<p>וְקָדֵי שִׁיקָּנָה הַגּוֹף חָמָר מִכְשָׁר לְקַבֵּל צוֹרַת הַנֶּפֶשׁ – יְשַׁבְּגּוּפָה גַּם כֹּן תִּמְוֹנַת שֵׁם הָוּי.</p>
<p>The head is in the shape of the Yud; the body is in the shape of the Vav; the five fingers of the hand and five fingers of the foot correspond to the two Hehs in the Name Havayah.</p>	<p>שְׁהָרָאֵשׁ – הָוּא כְּצִיר תִּמְוֹנַת הַיּוֹד, וְהָגּוּפָה – הָוּא כְּצִיר תִּמְוֹנַת הָוּי, וְחַמְשָׁ אַצְּבָעוֹת שְׁבִיד וְחַמְשָׁ אַצְּבָעוֹת שְׁבָרֶגֶל – זֶהוּ שְׁתַּיִן הָאֵין שְׁבָשָׁם הָוּי.</p>
<p>And it may be said that this is why there are ten fingers on the hands and ten fingers on the feet—corresponding to the Name Havayah <i>when spelled with expanded Hehs (ה"ה)</i>, since each Heh expands into two Hehs.</p>	<p>וַיְשַׁלַּח לְוֹמֶר שְׁלֹכוּ יְשַׁעַר אַצְּבָעוֹת בַּיד וְעַשְׁר אַצְּבָעוֹת בְּרֶגֶל – כְּמוֹ בְּשֵׁם הָוּי בְּמַלְוָא הָאֵין – שְׁכַל הַ"א הִיא בֵּית הָאֵין (הַ"ה) – לְכֹן בְּמִסְפַּר הַאַצְּבָעוֹת יְשַׁעַר גַּם כֹּן עַשְׁר אַצְּבָעוֹת בַּיד וּבְרֶגֶל.</p>
<p>And since the body of a person contains the form of the Name Havayah, it is therefore a substance prepared to receive the form of the soul—because the form of the physical material in the body is prepared to receive the form of the soul.</p>	<p>עַל-יְהִי שְׁבָגּוּפָה הָאֵדם יְשַׁבֵּד צוֹרַת הַנֶּפֶשׁ – לְכֹן הָוּא חָמָר מִכְשָׁר לְקַבֵּל צוֹרַת הַנֶּפֶשׁ – שְׁבִיד הָחָמָר שְׁבָגּוּפָה מִכְשָׁר לְקַבֵּל צוֹרַת הַנֶּפֶשׁ.</p>

[NOTE: ■ S – Summary

This discourse by the **Rebbe Maharash** explores the profound structure and embodiment of the **Divine Name Havayah (הַיְהִי)** within both the **Jewish soul** and the **human body**, revealing how the essence of Torah and mitzvos activates deep mystical connections between **Creation, Divine Will, and human form**.

The explanation begins by citing **Midrash Rabbah** which links the phrases "These are the names..." and "These are the testimonies..." to the enduring merit of the Jewish people and their observance of mitzvos. The Midrash teaches that the stability of the world rests on the names of

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בש"ד. חג הַשְׁבּוּעָה, כ"ט
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֵת פֶּל הַדָּבָרִים

the Jewish people and their covenantal adherence to mitzvos—**Torah is the sustaining structure of reality**.

Each Jew contains within their **soul the four letters of the Divine Name**:

- **Yud (י)** – the point of wisdom, the flash of Divine intellect.
- **Heh (ה)** – understanding and deep comprehension through meditative contemplation on Divine truths.
- **Vav (ו)** – the emotions, particularly **Ahavas Hashem**, awakened when one realizes that **G-d is the source of all life** (“**כִּי עָמָךְ מִקּוֹר חַיִּים**”).
- **Final Heh (ה)** – awe and reverence (*yirah*), as in the verse “With this shall Aharon enter the holy.”

Above all, the “**cusp of the Yud**” represents a level **beyond intellect**—**Divine Will (ratzon)** which initiates all spiritual movement. This inner structure of Havayah, embedded within the **Jewish soul**, becomes fully animated **when one hears the Word of G-d**, i.e., through the **Ten Commandments**.

But not only is this Divine structure found in the soul—it is also **reflected physically in the human body**:

- The **head** resembles the **Yud**,
- The **torso** resembles the **Vav**,
- The **fingers** (5 on each hand and foot) correspond to the **two Hehs**.

Thus, the **human form is a material vessel structured in the shape of the Divine Name**, enabling it to **house the soul**, just as the soul contains the Name in spiritual terms. This structure prepares the body to be a **proper recipient of the soul's Divine image**.

Ultimately, the discourse elevates both **human identity** and **Jewish observance**, showing that Torah, mitzvos, and embodiment are all **mirrored channels of the same Divine architecture**.

Practical Takeaway

Every Jew, regardless of level or background, contains the Divine Name **within their soul and etched into their very body**. By learning Torah and performing mitzvos—especially with contemplation and emotion—we **activate and align ourselves with the structure of the Divine**.

Rebbe Maharash
Torahs Shmuel
בש"ד. חג הַשְׁבּוּעָה, כ"ט
Shavous - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֵת כֶּל הַדָּבָרִים

When we think of our fingers, our breath, our awareness—we can realize they are not arbitrary; they are **vessels of the Divine Name**, and every action becomes part of Hashem's manifestation in the world.

To live with **greater spiritual awareness**, one must not only study abstractly but **contemplate deeply**—on how Hashem is literally **our life-force**, renewing us each moment from nothingness. The more we internalize this, the more we love, revere, and attach ourselves to Him.

 Chassidic Story (Rebbe Maharash)

The Maharash and the Hand of Havayah

Once, a wealthy merchant came to **Rebbe Shmuel (the Maharash)** and asked him a philosophical question:

"Why does Judaism place so much importance on *action*—mitzvos? Isn't it more spiritual to focus on the soul alone?"

The Rebbe answered with a question:

"Do you pray with your heart or your hand?"

"My heart, of course," the man said.

The Rebbe lifted his hand and held it out flat.

"And yet, what does a Jew raise to bless Hashem, to light Shabbos candles, to put on tefillin?"

"The hand," the man replied.

The Rebbe nodded. "That is because the hand itself carries **the Divine Name**. The five fingers—five here and five there—correspond to the two **Hehs**. The arm is the **Vav**, and your head is the **Yud**. When you use your body for mitzvos, you are making the Name of Hashem shine in this world."

The merchant sat in silence. His hands trembled.

From that day on, he **kissed his hands every morning** after washing them—remembering that they were **carriers of the Divine Name**, and no longer just tools of labor. **END NOTE]**